

HỒI THỨ MỘT TRĂM MUỖI BẢY NHỮNG ĐIỀU BÍ ẨN TỪ TỪ LÓ DẠNG

Bạch y ni bụng bảo dạ:

- Những lời về sau của mụ không chừng đúng là sự thực.

Bà lại hỏi:

- Thế mà bọn thái giám cùng cung nữ phục thị Hoàng hậu cũng không nhận ra ư?

Thái hậu đáp:

- Văn bối kiêm chế Hoàng hậu rồi liền bức bách y phải thay đổi hết bọn thái giám cùng cung nữ ở cung Từ Ninh để thế người mới vào. Ngày thường văn bối rất ít ra ngoài, chỉ gặp trường hợp bất đắc dĩ mới phải lộ diện. Theo lệ luật trong cung, bọn thái giám và cung nữ không dám nhìn thẳng vào mặt văn bối. Chúng có đứng đằng xa nhìn trộm cũng chẳng thể phân biệt được chân giả.

Bạch y ni sự nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Không đúng! Người bảo lão Hoàng đế thuỷ chung không ngó mặt người lần nào thì làm sao... làm sao người lại sinh hạ được một Công chúa.

Thái hậu đáp:

- Đứa con gái đó không phải con của Hoàng đế. Phụ thân nó là một người Hán giả làm cung nữ hầu hạ văn bối. Nhưng mới đây, bất hạnh... bất hạnh y mắc bệnh chết rồi.

Đào Hồng Anh nghe nói khẽ bầm Vi Tiểu Bảo một cái. Hai người cùng nghĩ bụng:

- Gã đàn ông giả làm cung nữ thì có rồi, nhưng bảo hắn bị bệnh chết thì không đúng.

Vi Tiểu Bảo lại lẩm bẩm:

- Thảo nào, cô công chúa kia ngang ngược dã man. Té ra cô chỉ là đứa con gái của hạng bách tính giả làm cung nữ. Lão Hoàng đế bản tính ôn hoà, hiền hậu quyết chẳng khi nào sinh con gái hỗn hào như vậy.

Bạch y ni tự hỏi:

- Đột nhiên mục này mang thai ghen mà lão Hoàng đế lại không động phòng với mục đêm nào, há chẳng sinh lòng ngờ vực ư?

Có điều đây là chuyện dâm đang trong phòng the mà Bạch y ni là người xử nữ xuất gia, nên tuy bà đã lớn tuổi cũng không tiện hỏi gặng.

Bà nghĩ thầm:

- Mục này đã tâm hết sức sâu xa dám giả mạo làm Hoàng hậu thì dù mục mang thai tất có cách che dấu, ta chẳng cần hỏi đến nữa.

Bà lắc đầu nói:

- Những lời của người của người ta xem ra không phải hoàn toàn giả dối...

Thái hậu vội nói:

- Thừa tiên bối! Cả đến chuyện vô liêm sỉ vẫn bối cũng thú thật rồi thì dĩ nhiên những chuyện khác không dám dối trá.

Bạch y ni hỏi:

- Người nói vậy thì ra chân Thái hậu bị người giết rồi phải không? Bàn tay người đã dính máu tanh không phải ít, sao người lại bảo chưa từng giết người?

Thái hậu đáp:

- Văn bối tụng kinh niệm Phật, tuy đối với bọn Thát đất lòng ôm mối hận sâu cay, cũng chẳng dám giết người bừa bãi. Chân Thái hậu hiện giờ hãy còn sống hẳn hoi.

Mục nói câu này khiến ba người đều sửng sốt.

Bạch y ni hỏi:

- Chân Thái hậu còn sống ư? Y ở đâu? Người không sợ tiết lộ bí mật hay sao?

Thái hậu móc chiếc chìa khoá vàng trong bọc ra tiến lại bên cái tủ lớn ở trước giường, mở tủ ra.

Bạch y ni khẽ bật tiếng la kinh ngạc. Bà nhìn thấy một người đàn bà nằm trong tủ, mình đắp chăn bông, liền hỏi:

- Y... y là chân Thái hậu thật ư?

Thái hậu đáp:

- Xin tiên bối cứ coi mặt y sẽ rõ.

Mục vừa nói vừa cầm cây đèn nến soi vào mặt người đàn bà.

Bạch y ni thấy người này hình dáng tiêu tụy, mặt không còn chút huyết sắc, tướng mạo tương tự như bộ mặt Thái hậu lúc chưa phế bỏ đồ hoá trang.

Người đàn bà kia hé mắt ra một chút rồi nhắm lại ngay, khẽ cất tiếng nói:

- Ta chẳng đã bảo ngươi... mau mau giết phứt ta đi cho rồi!

Thái hậu đáp:

- Trước nay ta không giết người, thì giết người thế nào được?

Mụ nói rồi từ từ đóng cửa tủ lại.

Bạch y ni hỏi:

- Ngươi đã giam cầm chân Thái hậu như thế này trong mười mấy năm rồi ư?

Thái hậu đáp:

- Đúng thế!

Bạch y ni hỏi:

- Ngươi định tra hỏi y điều chi? Có phải vì y kiên quyết không chịu nói, nên ngươi mới để y sống đến ngày nay? Y mà nói ra là ngươi giết y lập tức, có đúng thế không?

Thái hậu đáp:

- Không, không. Văn bối biết ở cửa Phật, giới đầu tiên là giới sát, nên bình thường ăn chay, quyết không bao giờ giết y.

Bạch y ni háng dạng một tiếng rồi hỏi:

- Ta có phải là đứa con nít lên ba đâu mà chẳng hiểu tâm lý ngươi? Ngươi giam chân Thái hậu cách này lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm. Ngươi chưa giết y tất là có cuộc mưu đồ trọng đại. Y ở trong tủ mà la lên há chẳng khiến cho cơ quan của ngươi bị bại lộ hoàn toàn?

Thái hậu đáp:

- Y không dám kêu là vì văn bối đã bảo y cơ sở này mà bị bại lộ thì văn bối hạ thủ y trước tiên rồi giết đến lão Hoàng đế, sau cùng là tiểu Hoàng đế. Mụ Thái hậu này giữ dạ sắt son, một lòng trung nghĩa với hai Hoàng đế, quyết không chịu để hai nhân vật đó bị sát hại...

Bạch y ni lại hỏi:

- Ngươi định gạt vấn y điều chi? Y đã kiên quyết không nói sao ngươi không đem tính mạng của Hoàng đế ra mà uy hiếp?

Thái hậu đáp:

- Y không dám kêu là vì văn bối đã bảo y cơ sở này mà bị bại lộ thì văn bối hạ thủ y trước tiên rồi giết đến lão Hoàng đế, sau cùng là tiểu Hoàng đế. Mục Thất đất này giữ dạ sắt son, một lòng trung nghĩa với hai Hoàng đế, quyết không chịu để hai nhân vật đó bị sát hại...

Bạch y ni lại hỏi:

- Người định cất vấn y điều chi? Y đã kiên quyết không nói sao người không đem tính mạng của Hoàng đế ra mà uy hiếp?

Thái hậu đáp:

- Y bảo hễ văn bối gia hại Hoàng đế là lập tức y tuyệt thực để tự tận. Sở dĩ y chưa tuyệt thực là vì văn bối đã ưng chịu không hạ sát Hoàng đế.

Nguyên hai vị chính hậu một chân một giả đều có điều kiện uy hiếp đối phương. Bà chân đem chuyện tuyệt thực để uy hiếp bà giả, bà giả lại đem việc gia hại Hoàng đế để uy hiếp bà chân. Hai bên đều có điều ứ ký, ở vào thế dằng co mười mấy năm trời vẫn chưa ngã ngũ.

Giả Thái hậu sợ chân Thái hậu tuyệt thực tự tận, vì đối phương còn giữ một điều bí mật cực kỳ to lớn không chịu tiết lộ. Giả tử bà giả không còn điều chi cần đến bà chân thì con người nguy hiểm này muốn sống thêm một khắc cũng chẳng được nào. Chẳng những bà bị giết chết mà cả đến thi hài cũng sẽ bị đốt cháy thành than để không còn chút dấu vết. Nhân vật nguy hiểm như vậy mà vẫn phải để sống ở trong cung đủ rõ là bà còn có điều bí mật trọng đại đến chừng nào, không cần hỏi cũng biết.

Bạch y ni hỏi:

- Ta hỏi người một câu mà người chỉ đánh trống lảng, né tránh không chịu trả lời. Người muốn tra hỏi điều bí mật gì ở chân Thái hậu?

Thái hậu đáp:

- Dạ, dạ! Vụ này là một chuyện đại bí mật có liên quan đến vận mệnh hưng vong của người Mãn Châu. Bọn Thất đất khai sáng long nghiệp từ đất Liêu Đông, chiếm được giang sơn của nhà Đại Minh là nhờ ở mô mả tổ tiên chúng có long mạch. Văn bối có biết dòng họ ái Tân Giác La ở trong dãy núi Trường Bạch tỉnh Liêu Đông. Bây giờ chỉ cần cắt đứt long mạch mộ tổ của họ, hoặc chặt đầu rồng, hoặc triệt long vĩ thì chẳng những giang sơn người Hán trung hưng lại được, mà bọn Thất đất phải tuyệt diệt ngay ở phía trong quan ải, chẳng còn ai sống sót để trở về Mãn Châu.

Bạch y ni gật đầu lăm bắm:

- Thuyết này cũng giống thuyết của Đào Hồng Anh.

Bạch y ni lại hỏi:

- Long mạch đó ở chỗ nào?

Thái hậu đáp:

- Đây là một vụ đại bí mật. Lão Hoàng đế có biết, lúc y lâm tử thì tiểu Hoàng đế hãy còn nhỏ quá chưa hiểu việc gì. Y sủng ái Đồng Ngạc phi nhưng mụ lại chết trước y, nên y đem vụ đại bí mật này nói cho Hoàng hậu biết và dặn mụ khi tiểu Hoàng đế trưởng thành hãy nhắc lại cho gã biết. Khi đó văn bối làm cung nữ châu hầu Hoàng hậu, nghe lỏm được câu chuyện giữa lão Hoàng đế và Hoàng hậu, nhưng chỉ nghe lỏm bõm chứ không hiểu tường tận lắm. Văn bối đã định sau khi điều tra được vụ bí mật tày đình này sẽ triệu tập những kẻ sĩ chí nguyện lên Trường Bạch sơn đào long mạch để đoạn tuyệt phúc khí ngôi mả tổ của bọn Thát đất là có thể trung hưng cơ nghiệp nhà Đại Minh ngay.

Bạch y ni trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chuyện Long mạch về phong thủy thuật là chuyện huyền hư vô căn cứ, biết đâu mà tin được? Nhà Đại Minh ta sở dĩ mất thiên hạ là vì việc triều chính mấy đời không được hoàn thiện, quan lại ngược đãi bách tính rồi dồn nhân dân đến chỗ tạo phản. Đạo lý này mấy năm gần đây ta đi chu du bốn bể, thám thính dân tình mới hiểu rõ.

Thái hậu nói:

- Dạ! Sư thái am hiểu thế sự, văn bối dĩ nhiên không bì kịp. Nhưng vì việc khôi phục sơn hà xã tắc, thuật phong thủy dù huyền hư cũng nên tin là có thật, chứ đừng bảo là không. Nếu đoạn tuyệt long mạch chẳng làm hại được bọn Thát đất, mình cũng không mất gì. Vạn nhất mà vụ này linh nghiệm thật, há chẳng cứu vớt được hàng triệu bách tính trong thiên hạ ra khỏi chốn dầu sôi lửa bỏng?

Bạch y ni bất giác động dung gật đầu đáp:

- Người nói thế cũng phải. Chuyện này có linh nghiệm hay không chẳng thể biết được. Dù nó vô ích mình cũng chẳng mất mát gì. Chỉ cốt tuyên truyền vụ đó ra khắp thiên hạ cho tới tai vua tôi Thát đất. Bọn chúng rất tin tưởng vào thuật phong thủy có thể sinh lòng chán nản. Trái lại, những người bên chúng ta đồ mưu phục quốc lại thêm phần tin tưởng. Phải chăng người tra hỏi chân Thái hậu chỉ vì chuyện bí mật này?

Thái hậu đáp:

- Đúng vậy! Nhưng quân tiện nhân kia biết đó là một điều hệ trọng liên quan đến con cháu cùng cơ nghiệp nhà mụ, nên chẳng thà mụ chịu chết chứ không chịu

thổ lộ. Văn bối đã dùng đủ cách cả nhu lẫn cương tra hỏi mười mấy năm mà mụ vẫn bưng kín miệng mình.

Bạch y ni cầm bộ Tứ thập nhị chương kinh lên hỏi:

- Người có biết Thái hậu còn mấy pho kinh sách này nữa hiện để ở đâu không?

Thái hậu sợ quá giật nảy người lên, bất giác lùi lại hai bước cất tiếng run run hỏi lại:

- Tiên bối... tiên bối biết cả vụ này ư?

Bạch y ni đáp:

- Cái bí mật đó là ở trong tám bộ kinh sách này...

Bà ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Trong tám bộ người đã lấy được mấy bộ?

Thái hậu vẫn còn run sợ đáp:

- Sư thái pháp lực thông thần, chẳng điều gì không biết. Văn bối không dám man trá: Nguyên trước văn bối đã lấy được bốn bộ, nhưng... nhưng một đêm có kẻ lẻn vào trong cung hành thích, đâm một đao trúng ngực văn bối, và lấy cắp mất cả bốn bộ kinh sách kia. Xin sư thái coi đây.

Mụ nói rồi cởi áo ngoài và áo lót ra, để hở một vết thương lớn ở trước ngực.

Vụ Đào Hồng Anh hành thích Thái hậu, Bạch y ni đã biết trước rồi, nên chẳng lấy chi làm kinh dị. Bà còn biết rõ nếu bốn pho kinh sách kia lọt vào tay Đào Hồng Anh, chẳng khi nào mụ dấu diếm hay có ý man trá.

Vì Tiểu Bảo nghe tới đây, trống ngực đánh hơn trống làng, bụng bảo dạ:

- Nếu cuộc tra hỏi còn tiếp tục không chừng bà sẽ trút mối hoài nghi lên đầu ta.

Lại nghe Bạch y ni nói:

- Ta đã biết kẻ hành thích người là ai, nhưng người đó không lấy được bốn pho kinh sách kia.

Thái hậu giật mình kinh hãi hỏi:

- Tên thích khách đó không lấy cắp kinh sách ư? Thế thì... thế thì bốn pho kinh sách kia còn ai vào đây lấy cắp được? Thật là... thật là một vụ kỳ dị...!

Bạch y ni ngắt lời:

- Người nói hay không là tùy ý người.

Thái hậu đáp:

- Sư thái đã cầm hận quân Thát đất thấu xương mà lại pháp lực thông thần. Nếu văn bối trao được vụ bí mật đó qua tay sư thái để lão nhân gia chủ trương đại cuộc, ngõ hầu có ngày khai quật long mạch Hoàng gia Thát đất là một điều mà văn bối mong còn không được, có lý đâu văn bối lại còn dẫu diêm? Vả lại cả tám pho kinh sách đó có vào tay ai thì người đó mới tìm ra được long mạch. Hiện giờ một bộ đã về tay sư thái thì dù văn bối có giữ bốn bộ kia cũng bằng vô dụng.

Bạch y ni lạnh lùng hỏi:

- Trong lòng ngươi còn có chủ ý gì ta chưa thể đoán được mà cũng chẳng cần tra hỏi làm gì. Ta muốn biết: Ngươi là con gái Mao Văn Long ở Bi Đảo thì tất nhiên có mối liên hệ sâu xa với Thần Long giáo, có đúng thế không?

Thái hậu ấp úng đáp:

- Không... chẳng có mối liên quan nào hết... Trước nay văn bối chưa từng nghe ai nói đến... nói đến... Thần Long giáo.

Bạch y ni trợn mắt nhìn mù một lúc rồi nói:

- Thôi được. Bây giờ ta truyền cho ngươi phương pháp tán công. Hàng ngày ngươi theo phương pháp này đánh vào thân cây mỗi bữa ba lần, sáng, trưa và tối. Ngươi đánh như vậy chín lần chín là tám mươi một ngày liền là có thể làm tiêu tan được chưởng lực tàn độc của Hoá cốt miên chưởng.

Thái hậu cả mừng, lại quỳ xuống khấu đầu tạ ơn.

Bạch y ni liền đưa khẩu quyết truyền thụ cho Thái hậu và bảo muội:

- Từ nay trở đi, ngươi chỉ vận nội lực một chút để phóng chưởng đánh người là xương cốt toàn thân lập tức bị nát vụn, ai muốn cứu cũng không được nữa.

Thái hậu khẽ đáp:

- Dạ

Nhưng muội suy nghĩ tới việc tuy mình bảo tồn được tính mạng mà bị tước hết võ công thì cuộc đời cũng thành vô vị.

Muội nghĩ vậy, nét mặt buồn thiu mà không làm sao được.

Bạch y ni phát tay áo một cái, điểm vào mê huyệt trên người Thái hậu rồi khẽ nói:

- Các người ra cả đây.

Vì Tiểu Bảo và Đào Hồng Anh từ phía sau giường bước ra.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư thái! Mụ này nói mười phần chỉ có ba phần là đúng sự thật, còn đến bảy phần man trá, không thể tin được.

Bạch y ni gật đầu đáp:

- Những điều bí mật ẩn dấu trong kinh sách, chẳng những chỉ liên quan đến long mạch của mả tổ bọn Thất sát, mà còn ghi chỗ chứa kim ngân tài bảo, nhưng mụ cố ý không nhắc tới.

Đào Hồng Anh lật chăn đệm lên mở hộp ngâm ở đầu giường ra thì chỉ thấy cát dấu rất nhiều châu báu cùng ngân phiếu, nhưng bốn bộ kinh sách quả nhiên không còn ở trong đó.

Bạch y ni nói:

- Thu lấy những châu báu cùng ngân phiếu này. Ngày sau khởi nghĩa khôi phục giang sơn, chỗ nào cũng cần dùng tiền bạc.

Đào Hồng Anh gói châu báu cùng ngân phiếu vào một mảnh gấm đoạn đưa cho Bạch y ni.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Mụ điểm già phen này bị một vụ tán tài lớn.

Bạch y ni nhìn Đào Hồng Anh nói:

- Mụ này giả mạo Thái hậu chắc còn có chuyện mưu đồ khác. Vậy người tiếp tục ở lại trong cung, lén lút điều tra cho biết rõ. May ở chỗ võ công vụ bây giờ đã mất rồi, không còn gì đáng sợ nữa.

Đào Hồng Anh vâng lời, nhưng đến lúc chia tay chủ cũ, trong lòng không khỏi cảm thấy bịn rịn.

Bạch y ni dắt Vi Tiểu Bảo vượt tường ra khỏi Hoàng cung trở về khách sạn. Bà mở kinh sách coi từng trang một. Bao nhiêu kinh văn trong pho Tứ thập nhị chương kinh này, người tu hành như bà dĩ nhiên đã thuộc từ đầu đến cuối. Bà thử đọc lại không thấy vấp vấp sai trật một chữ nào.

Bạch y ni lại cầm những trang sách giơ lên soi vào ngọn nến.

Bà ngẫm nghĩ một lúc rồi dùng nước thấm vào mép bì, khẽ lột ra từng lớp giấy thì thấy bên trong còn hai lớp da dê, xung quanh khâu lại bằng chỉ kim tuyến.

Bà rút giấy kim tuyến ra thì thấy phía trong lớp da là mười mấy miếng da dê rất nhỏ và mỏng dính.

Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên:

- Phải rồi! Phải rồi! Điều đại bí mật là cái này đây.

Bạch y ni giải những mẩu da đó lên bàn thì thấy to nhỏ không đều, miếng vuông, miếng tròn, lại có những miếng hình tam giác hoặc hình lá ấu. Trên da vẽ rất nhiều đường cong queo bằng mực đỏ, và những văn tự Mãn châu viết bằng mực đen. Nhưng bản đồ và văn tự đều bị rách nát tàn khuyết không được đầy đủ.

Mười mấy mẩu da nát vụn lại không liên tiếp nhau, khó biết đường mà ráp lại được.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra trong mỗi bộ kinh sách đều cất dấu một ít da vụn này. Phải có đầy đủ tám bộ mới ráp lại được thành một bức địa đồ.

Bạch y ni đáp:

- Chắc là đúng thế.

Bà lại đặt những mảnh da vụn vào giữa hai lớp da dê, dùng mảnh gấm bọc kinh sách lại cất vào túi áo.

Hôm sau Bạch y ni dẫn Vi Tiểu Bảo ra khỏi kinh thành đi về hướng tây đến núi Cẩm Bình, huyện Xương Bình để tảo mộ.

Nguyên mộ của Sùng Trinh hoàng đế táng ở đây. Phía trước lăng tẩm, cỏ dại mọc đầy, phong cảnh rất đổi hoang lương. Bạch y ni khi đi đường không nói nửa lời, bây giờ bà không nhịn được phực xuống trước lăng mà khóc rống lên.

Vi Tiểu Bảo cũng quỳ xuống dập đầu, bỗng cảm thấy ngọn cỏ bên mình lay động. Gã ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy hai ống quần màu lục.

Ống quần màu lục này hàng ngày Vi Tiểu Bảo đã nhớ tới không biết bao nhiêu lần, mà ban đêm cũng nằm mơ có đến hàng trăm hàng ngàn lượt. Bây giờ đột nhiên gã trông thấy, trống ngực đánh thình thịch. Gã chỉ sợ đây là mộng ảo, trong lúc nhất thời không dám ngừng đầu nhìn lên.

Bỗng nghe thanh âm rất trong trẻo cất lên:

- Thế là ta chờ đợi không đến nổi uống công. Ta... ta chờ người ở đây đã ba bữa rồi.

Tiếp theo người đó buông tiếng thở dài nói:

- Thôi đừng thương tâm khóc lóc làm chi nữa.

Đúng là thanh âm của nữ lang áo lục.

Cô nói câu này bằng một giọng rất ôn nhu như rót vào tai.

Vi Tiểu Bảo tưởng chừng như trời đất quay cuồng. Gã mừng rỡ cơ hồ phát điên, ấp úng đáp:

- Dạ, dạ! Cô nương chờ ta đã ba ngày... Ta... không thương tâm gì nữa.

Gã nói rồi đứng dậy liếc mắt nhìn thì đúng là nữ lang áo lục xinh đẹp phi thường. Có điều mặt cô đang ôn nhu bỗng nhiên biến thành ngơ ngác rồi lập tức ra chiều phẫn nộ.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Ta cũng nhớ đến cô cực kỳ đau khổ...

Gã chưa dứt lời, bụng dưới bỗng đau nhói lên. Người gã bị hất tung ra phía sau xa hơn trượng rồi té mạnh xuống đất.

Vi Tiểu Bảo đã bị nữ lang áo lục đá một phát điếng người, lại thấy cô cầm liễu diệp đao vung lên chém xuống đầu gã. Gã hốt hoảng vội trảm người đi.

Lại nghe đánh "chát" một tiếng. Nhát đao chém xuống đất.

Nữ lang toan chém nữa. Bạch y ni lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Nữ lang kêu một tiếng rồi khóc oà lên. Cô bỏ đao xuống nhảy vào lòng Bạch y ni cất giọng thổn thức:

- Tên khốn kiếp này... chuyên môn khinh khi đệ tử... Sư phụ ơi! Sư phụ giết hắn đi!

Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thâm nghĩ bụng:

- Té ra cô là đồ đệ của Sư thái. Hai câu vừa rồi phải chăng cô nói với ta?

Gã chìa bộ mặt đưa ma ra từ từ ngồi dậy, nghĩ thầm:

- Câu chuyện đã đến thế này, ta chỉ còn cách ráng làm ra mặt hảo nhân. Hay hơn hết là làm cho sư thái nẩy lòng từ bi, đứng ra gả nàng cho ta làm vợ.

Gã liền đứng dậy tiến đến trước nữ lang áo lục xá dài nói:

- Nếu tiểu nhân đã vô tình đắc tội với cô nương, cũng xin cô mở lượng hải hà mà tha thứ cho. Cô nương muốn đánh tiểu nhân thì cứ việc hạ thủ nữa đi. Tiểu nhân chỉ mong cô nương tha mạng cho.

Nữ lang áo lục hai tay ôm lấy Bạch y ni, không quay đầu ra, vung chân đá một cước.

Phát đá này trúng vào hàm dưới Vi Tiểu Bảo. Gã "ối" lên một tiếng rồi lại ngã lộn ngược về phía sau. Miệng gã rên hừ hừ, nằm yên không ngồi dậy nữa.

Bạch y ni cất tiếng hỏi:

- A Kha! Sao ngươi chưa hỏi đầu đuôi, vừa thấy mặt gã đã đá người ta hai phát?

Giọng nói của bà có ý phiến trách.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Té ra cô này tên gọi A Kha. Thế là nay ta biết rồi.

Gã đi với Bạch y ni lâu ngày biết bà thích kẻ nào có thái độ kính cẩn. ở trước mặt bà chịu lún chùng nào tốt chùng ấy.

Gã vội đáp:

- Bạch sư thái! Cô nương đây đá tiểu tử hai phát là đáng lắm! Thực tình tiểu tử có lỗi lắm, sư thái không nên phiến trách cô. Dù có đá tiểu tử hàng ngàn hàng vạn cước cũng là đáng kiếp.

Gã nói tới đây, đưa hai tay lên đỡ lấy hàm dưới, nước mắt đầm đìa ra chiều đau đớn khôn tả.

Đây không phải là gã giả vờ, vì phát đá của nữ lang rất mạnh làm cho gã đau đớn cơ hồ không chịu nổi.

A Kha ghen ngào nói:

- Sư phụ ơi! Tên tiểu hoà thượng khốn kiếp này đáng chết lắm! Gã... gã khinh nhờn đệ tử...

Bạch y ni hỏi:

- Gã khinh khi ngươi bằng cách nào?

A Kha đỏ mặt lên ngập ngừng đáp:

- Gã... gã khinh mạn đệ tử nhiều lắm... nhiều lần lắm?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Bạch sư thái! Trăm điều không phải ở nơi tiểu tử. Tiểu tử đã hồ đồ lại vô công kém cỏi. Hôm đó cô nương đây đến viếng chùa Thiếu Lâm...

Bạch y ni hỏi nữ lang:

- Ngươi đến chùa Thiếu Lâm ư? Ngươi là con gái sao lại đến chùa Thiếu Lâm được?

Vì Tiểu Bảo mừng thầm tự nhủ:

- Té ra cô này đến chùa Thiếu Lâm không phải là đã vâng lệnh sư thái. Nếu vậy càng hay.

Rồi gã đỡ lời:

- Không phải cô nương đây tự ý lên chùa Thiếu Lâm. Một vị tỷ tỷ của cô muốn đi, cô không cần được đành phải nghe theo.

Bạch y ni hỏi:

- Sao người biết rõ thế?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hồi ấy tiểu tử vâng lệnh tiểu Hoàng đế lên chùa Thiếu Lâm xuất gia thay y. Tiểu tử còn thấy một vị cô nương nữa lên chùa. Cô nương đây theo sau, tỏ ra rất miễn cưỡng.

Bạch y ni quay lại hỏi:

- Có phải A Kỳ dẫn người đi không?

A Kha đáp:

- Dạ, đúng thế.

Bạch y ni hỏi:

- Thế rồi làm sao?

A Kha đáp:

- Bọn hoà thượng chùa Thiếu Lâm rất hung dữ. Chúng nói là theo quy củ, đàn bà con gái không được vào chùa này.

Vì Tiểu Bảo liền nói theo:

- Dạ, dạ! Quy củ này thật rắc rối! Tại sao lại không cho nữ thí chủ vào chùa? Đức Quan thế âm Bồ tát chẳng là nữ nhân đấy ư.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***